

marks Vedkommende ere middelbart eller umiddelbart fremgaaede af den almindelige Valgret.

Denne Fællesforsamling er udrustet med Andeel i den lovgivende Myndighed og en Statsbevillingsret, der, ligeoverfor en fuldstændigen gennemført Ministeransvarlighed, sikrer den virksomme Indflydelse paa Statsstyrelsen, — en Forsamling, som vel ikke er udrustet med saa stærke Magtens Attributioner, som den danske Rigsdag, men som vil være langt friere i Brugen af sin Myndighed, fordi den virkelig repræsenterer den hele Stat, for hvilken den er givet.

I denne Fællesforsamling er der tilfikkret Kongerigets Befolkning den Vægt, der tilkommer samme i det danske Monarchi, og som vil forstærkes ved det danske Element i Slesvig, som endeligen herigennem er bragt i en constitutionel Forening med os. Forholdet til Holsteen er stillet saaledes, at det kan føre til en nøiere Tilslutning eller til en fredelig Udfondring, alt eftersom Begivenhederne udvikle sig, saavel hos os som i Tydskland.

I denne Forsfatningslov ere mange Bestemmelser ordlydende optagne fra den danske Grundlov. I nogle Punkter er den bedre, blandt hvilke det ikke er det Mindste, at Folke-representationen er sikret mod Misbrug af Oplosningsretten. I andre vigtige Henseender kan Udkastet ikke tilfredsstille; men ligesom ialtsald de fleste af disse Mangler maae tilskrives de Banffeligheder, hvoraf Sagens Løsning har været omgivet, og til hvilke den danske Rigsdag hidtil stedse har taget stort Hensyn, saaledes er den nærmeste, om ikke den eneste Veie til at faae dem rettede, at Rigsdagen fra sin Side bortrydder den eneste tilbagestaaende Hindring for, at der kan træde en Forsamling tilve, som vil kunne forhandle derom med Regjeringen.

Udvalget troer ikke, at denne hele Tilstand med Rette kan betegnes som en saadan, at Rigsdagen skulde kunne føle sig fristet til at berede Dansthedens og Folketsfrihedens Tjenster en Triumph ved at vrage det Udkast, der nu aabner en nær Udsigt til at komme ud af de Banffeligheder, hvori vor hele Udvikling saa

længe har været hildet. Upaatvylelig vil der ogsaa af den nye Tingenes Orden reise sig nye Banffeligheder, og det lader sig ikke engang forudsee, om de ikke fra en anden Side muligen endog ville vise sig snart. Men det er da ikke den danske Rigsdag, som derfor er ansvarlig, naar den har indfriet sit Tilfagn om rebelligen at understøtte det Forsøg, der i hvert Fald skulde gøres. Følgerne skulde da komme over dem, paa hvem Ansvarret hviler.

Men netop fordi Ingen kan forudsee, hvilken Vending Begivenheder, over hvilke hverken Regjeringen eller Rigsdagen er Herre, kunde tage, har det været Udvalgets Pligt at overveie den Mulighed, at Forsfatningsloven tidligere eller sildigere kunde støde paa saadanne Hindringer, at den derfor maatte bukke under.

I denne Henseende skjønner da Udvalget ikke rettere, end at, da den foreliggende Beslutning gaaer ud paa, som paa et uadskilleligt Hele, at Grundlovsbestemmelsen af 29de s. M. skal træde i Kraft samtidigt med den Fællesforsfatning, med hvilken Rigsdagen er bleven bekjendt, saa følger heraf, at det Forbindende og Forpligtende ved Rigsdagens Samtykke, forsaavidt dette gaaer ud paa Grundlovens Indskrænkning, betinges af, samt staaer og falder med Fællesforsfatningens virkelige Træden i Kraft. Ligesom derfor Grundlovens Indskrænkning først kan træde i Virksomhed samtidigt med, at Fællesforsfatningen virkelig er sat i Kraft, saaledes maa det ogsaa være en Selvfølge, at saafremt det ved usorudseelige Omstændigheders Magt senere skulde bevirkes, at Fællesforsfatningen ikke blev opretholdt i anerkjendt Kraft og Virksomhed — ialtsald, med den Modification, selve Forsfatningslovens § 23 paaviser — saa vil den danske Grundlov og dermed den danske Rigsdags lovlige Myndighed atter ligesrem træde i Virksomhed i det nuværende Omfang.

Hvorlidet Udvalget nu end kan føle sig tilfrydet til at dvæle ved en Betragtning, der kunde synes at spaae ilde for det forehavende Forsfatningsværk, saa vil dog Ingen kunne paastaae, at den tænkte Eventualitet ligger udenfor Mulighedens Grændser, og da her